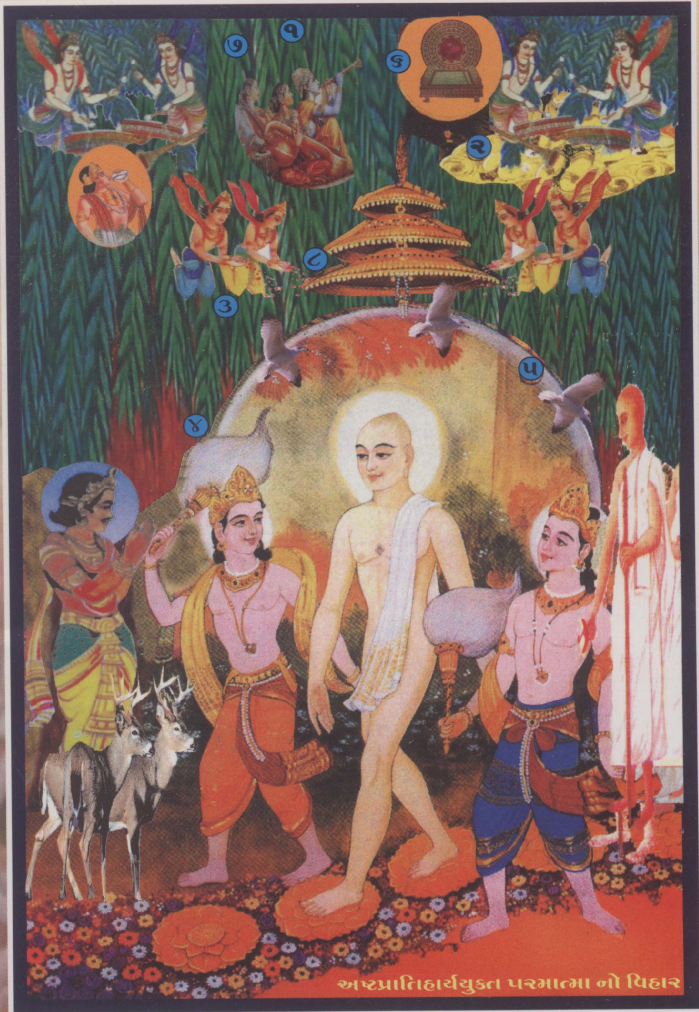

જેઠ આદર્શ પ્રસંગ

ભાગ - ૧૧

અષ્ટપ્રાતિહાર્યયુક્ત પરમાત્મા નો પિહાર

॥ શ્રી વાસુપૂજ્ય સ્વામિને નમઃ ॥

॥ શ્રી સુમતિનાથસ્વામિને નમઃ ॥

॥ માતૃ વંદના ॥

અરિહંત શરણ તા. ૧૫-૦૧-૨૦૧૨ રવિવાર, પોષ વદ-૭, સં.૨૦૬૮
શ્રી જયંતીલાલ મણીલાલ શાહ - મુદરડાવાળા ના ધર્મપત્ની
સ્વ. પુષ્પાબહેન જયંતીલાલ શાહ
ની સ્મૃતિમાં પરિવારજનો તરફથી શ્રદ્ધાસુમન.

સ્વ. શ્રી મણીલાલ છગનલાલ શાહ પરિવાર - મુદરડાવાળા

સ્વ. શ્રી હીરાલાલ કાળીદાસ શાહ પરિવાર - માણેકપુરવાળા

શ્રી હિતેન્દ્ર જયંતીલાલ શાહ શ્રીમતિ ગીરા હિતેન્દ્ર શાહ

શ્રી પરેશ જયંતીલાલ શાહ શ્રીમતિ દીપા પરેશ શાહ

શ્રી પિયુષકુમાર અમૃતલાલ શાહ શ્રીમતી ફાલ્ગુની પિયુષકુમાર શાહ

દર્શક, વેશલ, ફોરમ, દીયા, ધ્રુમિલ, મીત

એમ-૧/૨, આનંદ ફ્લેટ, અંગીતા સોસા. સામે, પ્રગતિનગર ગાર્ડન પાસે, નારણપુરા, અમદાવાદ-૧૩.

મોબાઈલ - ૯૨૨૭૨ ૦૬૭૦૩, ૯૮૭૯૦ ૦૨૯૫૫ (રહે.) ૯૨૨૮૫ ૮૦૨૨૫

ૐ હ્રીં અર્હં નમઃ

પ્રેમ-ભુવનભાનુ-જયઘોષસુરીબ્યો નમઃ

જૈન આદર્શ પ્રસંગો

(સત્ય, વર્તમાન, શ્રેષ્ઠ, ધાર્મિક દૃષ્ટાંતો)

ભાગ - ૧૧

પ્રેરક : પંન્યાસ ભદ્રેશ્વરવિજય ગણિ

સંપાદક : મુનિ યોગીરત્ન વિ. મ. સા.

✽ આવૃત્તિ : પ્રથમ ✽ તા. ૧૨-૯-૨૦૧૨

✽ નકલ ૧૦,૦૦૦

કિંમત

રૂ. ૨-૦૦

પ્રાપ્તિ સ્થાન : અમદાવાદ :

✦ મિતેશભાઈ : ૧, સુજલદુપ્લેક્ષ, નવા વિકાસગૃહ પાસે, પાલડી, અમદાવાદ

ફોન : ૨૬૬૧૧૫૮૨ મો. : ૯૪૨૭૬૧૩૪૭૨

: મુંબઈ :

✦ નાગદેવી : પ્રબોધભાઈ યુમેકો, ૧૦૩, ૧લોમાળ, નારાયણ ધ્રુવ સ્ટ્રીટ, મુંબઈ

ફોન : ૨૩૪૩૮૭૫૮ મો. : ૯૩૨૨૨૭૯૯૮૬

પ્રકાશિત થયેલા અન્ય પુસ્તકો : પંન્યાસ ભદ્રેશ્વરવિજય

જૈન આદર્શ પ્રસંગો ભાગ ૧થી૮ ભેગુ પુસ્તક રૂ. ૩૦

જૈન આદર્શ પ્રસંગો ભાગ ૧થી૮ છુટા દરેકના રૂ. ૩

જૈન આદર્શ પ્રસંગો ભાગ ૯, ૧૦ અને ૧૧ દરેકના રૂ. ૨

પર્યુષણ, આયંબિલની ઓળી, પૂજા, પૂજન, તીર્થયાત્રા, પ્રવાસ, પ્રવચન, આદિ ધર્મ પ્રસંગે પ્રભાવના કરવા યોગ્ય સાવ સસ્તુ અને સુંદર પુસ્તક

મુદ્રક : આશિષભાઈ શાહ, અંકુર, નારણપુરા, અમદાવાદ.

મો. : ૯૮૭૯૦૮૮૬૭૮

BE GENTLE, BE GREAT

કલિકાલમાં ચોતરફ ભોગવાદ, વિલાસવાદ વધી રહ્યો છે. “આ ભવ મીઠા તો પરભવ કોણે દીઠા” આ સૂત્ર મોટા ભાગના મનુષ્યોનો જીવનમંત્ર બની ચૂક્યું છે, તેવા કાળમાં પણ સત્વશાળી જીવો પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય ઉપાર્જન રૂપી F. D. એકઠી કરી પરલોકથી પરમલોક ના સૌંદર્ય માટેના પ્રયત્નો કરી રહ્યા છે. દુર્જનતા દુનિયામાં સુલભ છે, સજ્જનતા દુર્લભ છે. ચાલો, એવા ઉત્તમ જીવોના ગુણોની અનુમોદના કરતા પ્રમોદભાવના પ્રભાવે આપણે પણ એ ગુણોના માલિક બનવા પ્રયત્ન કરીએ એ જ શુભ અભ્યર્થના. અનેક ગુરૂભગવંતો તથા આરાધકોએ પ્રસંગ મને આપ્યા છે, જણાવ્યા છે, તેઓનો પણ ઋણી છું. અંતે પ્રભુની આજ્ઞાવિરુદ્ધ કંઈ પણ લખાયું હોય તો ત્રિવિધે મિચ્છામિદુક્કડમ્.

- પં. ભદ્રેશ્વરવિજયના શિષ્ય મુનિ યોગીરત્નવિજય

OPEN BOOK EXAM

“ આત્મ જંગ” પુસ્તકમાં આઠ કર્મના દ્રવ્ય-દેષ-કાળ-ભાવ-ભવથી સુંદર ચિંતન મુકેલ છે. પુસ્તકની કિંમત રૂ. ૨૦ પેપરના રૂ. ૫ કુલ રૂ. ૨૫

જૈન આદર્શ પ્રસંગો ભાગ - ૧૧ના સૌજન્યદાતા શ્રુતપ્રેમીઓ

શ્રીમતી ઈલાબેન અશોકભાઈ ઘેલાભાઈ - જૈન મર્યાન્ટ
શાહ આહના જીગરભાઈ - આંબાવાડી
શ્રીમતી સ્વાતિબેન પ્રફુલભાઈ શાહ - આંબાવાડી
વોરા અર્હમ્ હાર્દિકભાઈ - સમકિરણ આંબાવાડી
શારદાબેન દીપકભાઈ પરિવાર - દીપકલા
હેમેન્દ્રભાઈ મણીલાલ તથા કીર્તીભાઈ ભોગીલાલ - તુલસીશ્યામ
શ્રીમતી સુલોચનાબેન હસમુખભાઈ કુલચંદ - નારણપુરા
શ્રીમતી દીપ્તીબેન કમલેશભાઈ શાહ - દેશના, મીરામ્બીકા
શ્રીમતી કલાબેન ચંપકલાલ શાહ - કલ્પતરુ
ચીનુભાઈ પ્રેમચંદ શાહ - રૂપલપાર્ક
શ્રીમતી શોભનાબેન જીતેન્દ્રભાઈ - સોલારોડ
પરીન સમ્યકભાઈ - સોલારોડ
શ્રીમતી શોભનાબેન યતીશભાઈ - અમર, ઓપેરા
શ્રી અરવિંદભાઈ શાંતિલાલ શાહ - શુકન-૪, મિરામ્બીકા
સ્વ. વાર્તિક સંજયભાઈ શાહ - જિનેશ્વર ટેના. રન્નાપાર્ક

❖ ૧. જૈન બાળકની ખુમારી

મુંબઈના ભાયંદર પરાનો એ બાળક. પૂર્વભવની જૈન ધર્મની આરાધના અને આ ભવમાં મળેલા જૈન ધર્મના સંસ્કારના પ્રભાવે નાની ઉંમરમાં તેની ખુમારીની વાતો તેના જ શબ્દોમાં વાંચીએ...

હું ગુજરાતી મીડીયમમાં ભણતો, એ વખતે સાતમા ધોરણમાં હતો. મારા ક્લાસ ટીચરને મારા માટે સારો એવો સ્નેહ... પણ પ્રીન્સીપાલના પત્ની કે જેમને અમે બધા મેડમ કહેતા, એમને મારા તરફ અણગમો થઈ ગયેલો. એનું કારણ માત્ર એટલું કે પર્યુષણમાં ૬૪ પ્રહરી પૌષ્ઠ કરવા માટે મેં રજા માંગેલી. મેડમે મને પુછ્યું.. “ આઠ આઠ દિવસની રજા કેમ ચાલે ? કેટલું ભણવાનું બગડે ? એવો કેવો ધરમ તમારો.” પણ મેં જીદ પકડી રાખી, ..હું મારું ભણવાનું પાછળથી વાળી લઈશ. વળી મારું વર્ષ બગડે કે સુધરે એ તો મારે જોવાનું છે...

હું એમની વાત ન માનું, એટલે એ ગુસ્સે ભરાય એ સ્વાભાવિક છે. એ ખૂબ અહંકારી... સ્કુલમાં ઘણી વધુ સત્તા.. તુમાખી વાળા.. બધા એમનાથી ગભરાય, એટલે જ બધા એમની વાત તરત જ માની લે., એમાં મારા જેવા ના પાડે, એટલે એમને ખાર ચડે એ સ્વાભાવિક છે.

પણ એ બધી પરવા હું કરતો ન હતો, મેં તો આઠ દિવસની રજા પાડી, પૌષ્ઠ કર્યા, આઠ દિવસ સુધી મારી ગેરહાજરી જોઈને એ સિંચાવિયાં થઈ ગયા. આખી સ્કુલમાં, વિશેષથી અમારા ક્લાસમાં એમનું નાક કપાવા બેહું હતું, કેમકે મેં એમની ઉપરવટ જઈને નિર્ણય લીધો હતો....

નવમા દિવસે પારણાં બાદ દસમા દિવસે સ્કુલે ગયો,

જીવન વધારવાનો પ્રયત્ન કે સુધારવાનો પ્રયત્ન ?

અને મને જોઈને એમને દાઝ ચડી. આટલા દિવસનો બધો જ બળાપો મારા પર કાઢવા માટે જૈન ધર્મની વિરુદ્ધમાં બધાની વચ્ચે જ જેમ તેમ બોલવા માંડ્યા, “ આ જૈનો બસ માત્ર પૈસા ખર્ચ્યા કરે, ખાધા-પીધા કરે, ભણવાનું ય બાજુ પર મૂકીને ધરમના પૂંછડા બની ને જીવે...”

એ જેમ જેમ બોલતા ગયા. તેમ તેમ મારો આવેશ વધતો ગયો, પણ હું શું કરી શકું ? હું માત્ર ૧૨-૧૩વર્ષનો વિદ્યાર્થી.. એ ૪૫ વર્ષના આખી સ્કુલના મેડમ .. પ્રીન્સીપાલના પત્ની... છતાં મારો મિજાજ ગયો, મેં હિંમત કરીને મોઢા પર કહી દીધું કે “મેડમ.. તમારે મને જે કહેવું હોય તે કહો, પણ મારા ધર્મની વિરુદ્ધમાં કશું બોલવાનું નહિં. મારાથી એ સહન નહિં થાય.”

આ પણ એમનું ઘોર અપમાન હતું, એમની સામે આજ સુધી બધા ‘હા જી’ જ કરનારા આવ્યા હતા, જ્યારે મારા જેવા નાનકડા વિદ્યાર્થીએ એમની સામે આજે માથું ઊંચક્યું હતું.

એ પણ ગુસ્સો થઈ ગયા. “તું મને કોણ અટકાવનારો... હું જે ઈચ્છું તે બોલું. તારા જેવો છોકરો મને સંભળાવી જાય, એ કદી હું સહન નહીં કરું ...”

એ દિવસે તો ભારેલા અગ્નિ સાથે બધા છૂટા પડ્યા, પણ મને લાગ્યું કે આ વાત આટલેથી અટકવાની નથી. મેડમ પોતાના અપમાનનો બદલો લેશે જ, મને નક્કી હેરાન કરશે જ....

અને મારી ધારણા સાચી પડી. બીજા દિવસે ક્લાસમાં પહોંચ્યો, મારી બેંચ પર બેઠો, ક્લાસ ટીચરનો પીરીયડ શરુ થયો, ત્યાં જ નીચેથી પટાવાળો આવ્યો, “ સંભવ કોણ છે. ...

અંતિમ સમયે સ્વજન નહિ આત્માની સમજણ કામ આવશે.

મેડમ નીચે બોલાવે છે...” બધાએ મારી સામે જોયું, મને થયું કે આજે મારા ઉપર મોટી આફત આવવાની, મેં કહી દીધું કે “ હું નીચે નહીં આવું...”

પટાવાળો તો સ્તબ્ધ થઈ ગયો. કોઈ છોકરો આવી રીતે જવાબ આપે...

કલાસટીયર પણ ગભરાઈ ગયા, એમને મારા માટે લાગણી હતી, “ સંભવ તું જઈ આવ, માફી માંગી લે...”

“ ના ટીયર .. હું નહિ જાઉં, મેં કશું ખોટું કર્યું નથી, પછી મારે શું કામ માફી માંગવી ...”

“ જો, આમાં તારું ભવિષ્ય બગડશે, મેડમ તારા પર કડક પગલા લેશે...” “ એમણે જે કરવું હોય તે કરે...”

અમારા વચ્ચે રકઝક ચાલી, મારા મિત્રો પણ મને સમજાવવા લાગ્યા, બધા સમજતા હતા કે હું સાચો છું, પણ મેડમ સાથે બાથ ભીડીને નકામું નુકસાન શા માટે વેઠવું... એ જ એ બધાનો વિચાર .. એમની દૃષ્ટિએ એ સાચા હતા, પણ મારું સત્વ, ખુમારી મને નમવા દેતા ન હતા.

આ બધામાં ઘણો સમય લાગ્યો, પટાવાળો નીચે ન પહોંચ્યો, એટલે ગુસ્સે ભરાયેલા મેડમ સીધા ઉપર આવ્યા, મારા કલાસમાં જ પ્રવેશ્યા, બધા એમને આદર આપવા ઉભા થઈ ગયા, પણ હવે હું દઢ બની ગયેલો, ‘આવી વ્યક્તિને બીલકુલ દાદ આપવી નથી.’ અને હું એકલો બેસી રહ્યો.

“સંભવ .. ઉભો થઈ જા..” ટીયરે મને પ્રેરણા કરી.

“એ નહિ ઉભો થાય. આ જૈનો બધા એવા જ છે” હું કંઈક પણ બોલું એ પહેલા તો મેડમ ધમધમાટ બોલવા લાગ્યા. એ સીધા મારી પાસે જ આવી ગયા, આખો કલાસ સ્તબ્ધ બની

વડીલ કહે છે કે લગ્ન તમારી મલાઈ અમારી.

“ મેં મારા માટે કશું કર્યું નથી, પણ જૈનશાસન માટે ઘસાતું બોલાય એ સાંભળી લેવું એ આપણા માટે નાલાયકી કહેવાય. મને કદાચ સ્કુલમાંથી કાઢી મુકવામાં આવે, પણ હું તમને બધાને પૂછુ છું, શું તમે આ બધું જોયા કરશો... તમને ધર્મની અવહેલના ગમશે...”

મારી આગઝરતી ભાષાએ બધાને શૂરાતન ચડાવી દીધું. બધાએ જોઈ લીધું કે સત્વશાળી માણસ સામે ભલભલાઓએ ઝૂકી જવું પડે છે. મેડમ જેવા મેડમની હાલત એમણે જોઈ લીધી હતી.

“સંભવ.. તું ચિંતા ન કર. અમે બધા એક સાથે સ્કુલ છોડી દઈશું, હવે અમે પણ આ ધર્મની અપભ્રાજના-નિંદા ચલાવી નહિ લઈએ.” બધા જૈનમિત્રો એકી અવાજે બોલ્યા (મારા ક્લાસમાં ઘણા ખરા જૈન હતા, બધા મારા મિત્રો હતા. જૈનેતરોને પણ મેં સમજાવેલું કે આ નિંદા આવતીકાલે તમારા ધર્મની પણ થવાની જ...)

એક પછી એક પિરીયડ પસાર થતા ગયા. અને અચાનક એક ચાલુ પિરીયડે મને આમંત્રણ આવ્યું. “ સંભવ કોણ છે, પ્રિન્સીપાલ તાત્કાલિક બોલાવે છે...”

અમને જેનો અંદાજ હતો, એ જ બની રહ્યું હતું. પણ આ વખતે હું એકલો નહિ, મારી સાથે મારા તમામ મિત્રો, લગભગ આખો ક્લાસ નીચે ધસી ગયા, પ્રિન્સીપાલે બધાનો શોર-બકોર સાંભળ્યો, પટાવાળા દ્વારા બધાના વિદ્રોહની વાત પણ જાણી લીધી. બધા જ વિદ્યાર્થીઓ સંભવની તરફેણમાં છે, એ જાણી લીધું. વર્ષોનો મેડમ તરફનો આકોશ મારા નિમિત્તને પામીને મારી આગેવાની હેઠળ પ્રગટ થતો પ્રિન્સીપાલ જોઈ

જિનવાણી ક્ષમલમાં નહી અમલમાં મૂકવાને યોગ્ય છે.

પ્રિન્સીપાલ શાન્ત, અનુભવી, ન્યાયી હતા. મને એકલાને અંદર બોલાવીને પૂછ્યું, “ સંભવ.. તેં મેડમને લાફો માર્યો...”

“એ મોટો ગુન્હો છે, એ ખબર છે..”

“હા .. પણ શરુઆત મેં નથી કરી, મેડમે મોટી ભૂલ કરી છે, માટે નાછૂટકે મારે લાફો મારવો પડ્યો, લાફો મરાઈ ગયો.”

“શું ભૂલ કરી?”

“ એ તમે મેડમને જ પૂંછો ને? એ મારા ધર્મ માટે જેમ તેમ બોલે, એ શું યોગ્ય છે? મારી કોઈ ભૂલ હોયતો ભલે મને ઠપકો આપે, પણ મારી કોઈ ભૂલ નથી, અને પાછું મને ઠપકો આપવાને બદલે ધર્મને ગાળો દે, એ મારાથી સહન નથી થતું.”

પ્રિન્સીપાલ પોતાની પત્નીના સ્વભાવથી વાકેફ તો હતા જ, અનેકવાર પરોક્ષ રીતે ફરીયાદ પણ સાંભળેલી, અત્યાર સુધી કોઈ સ્પષ્ટ કહેનાર મળ્યું નહીં હોય, પણ આજે મારા સરળ મનની રજૂઆત એમને સ્પર્શી ગઈ. મારી સામે જ મેડમને બોલાવીને પૂછી લીધું કે, ‘તું આવું બોલેલી ખરી..’ મેડમ ઝંખવાણા પડી ગયા, બધાની હાજરીમાં બોલેલા, એટલે શી રીતે ના પાડે.. એમણે વાત સ્વીકારી...

“આ ખોટું કહેવાય, આપણે કોઈના પણ ધર્મની નિંદા કરીને એમની ભાવનાને ઠેસ પહોંચાડવી ન જોઈએ.”

“અને જો સંભવ .. મેડમની ભૂલ હોય, તો પણ આમ

દુનિયાને દબાવે તે મહાન કે ક્રોધને દબાવે તે મહાન ?

પરિવારને આર્થિક રીતે સહાયક ન હતો, છતાં મમ્મીને તો મારા પર જ ભવિષ્યની આશા હોય ને ? અત્યારે તો મોટી બહેન બધી જવાબદારી નિભાવતી હતી, પણ વહેલા-મોડા એના લગ્ન થવાના, એ સાસરે જવાની, પછી શું...

એ બધા કરતાં ય મોટી વાત એ કે માતાનું વાત્સલ્ય દીકરાને દીક્ષા માટે રજા આપી દેવા શી રીતે તૈયાર થાય ...

પણ મેં કહ્યું તેમ મારો ભાગ્યોદય ડગલે ને પગલે મારી સહાય કરી રહ્યો હતો, મારા ગુરુજીએ પરિવારને સમજાવ્યો અને મમ્મીએ- બહેને મને કહી દીધું, “સંભવ .. તું તારે દીક્ષા લઈ લે, આ સંસાર અળખામણો છે, આ તો અમે અભાગ્યા છીએ કે અમને દીક્ષાની ભાવના થતી નથી, પણ તને આ ભાવના પ્રગટી છે. તો અમે તને હવે નહિ રોકીએ. તું તારે સન્માર્ગે આગળ વધ. આત્માનું કલ્યાણ કર, કુળદિપક બન, શાસન દિપક બન...”

મારો માર્ગ મોકળો બની ગયો, મમ્મી અને બહેન મારા માટે કેટલો ભોગ આપી રહ્યા છે, એટલું તો હું સમજી શકતો હતો. બંનેને માત્ર ભય એટલો જ હતો કે, “મારો ક્ષયોપશમ ઓછો છે, તો આ દીક્ષા લીધા બાદ ભણશે શી રીતે...” પણ છતાં “માત્ર જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થી જ મોક્ષ નથી, અનેક યોગો દ્વારા જીવ આત્મવિકાસ સાધી શકે છે....” એ પદાર્થ વિચારીને એમણે રજા આપી.

મને સુંદર મજાનો સમુદાય, સદ્ગુરુ, દાદાગુરુ મળ્યા.

અંતે પપ્પાની ગેરહાજરીમાં ૧૫ વર્ષની વયે દીક્ષાની જય બોલાઈ. વૈશાખ વદ ૪ નો દિવસ નક્કી થયો. (સંવત ૨૦૬૨)

જીવનપંથ ઉજાવાને બદલે ઉજાળવાનું ચાલુ કરી દો.

“સંભવ .. તારું જીવન નિર્મળતમ બની રહે, એ માટે આપણે કુળદેવી પાસે દર્શન વંદન કરવા જઈ આવીએ...” મમ્મીએ મને વાત કરી. સૌરાષ્ટ્રમાં ચોટીલા ગામની પાસે મોટી ટેકરી પર આવેલ ચામુંડા માતાનું મંદિર એ જ અમારી કુળદેવીનું સ્થાન...

“મમ્મી મને ભગવાન, સદ્ગુરુ અને જૈનધર્મ સિવાય ક્યાંય નમવાનું મન નથી થતું. મને કંઈ કુળદેવી ઉપર દ્વેષ નથી, પણ મારે એને શા માટે નમન કરવા ..”

“જો સંભવ .. દીક્ષા પછી આખી જિંદગી તારે ક્યાં કુળદેવી પાસે જવાનું છે? તું અમારા સંતોષ ખાતર પણ એકવાર ત્યાં અમારી સાથે ચાલ... અમને ભવિષ્યનો ભય ન રહે !!”

મમ્મીએ કહ્યું અને એ બધાના સંતોષ ખાતર હું એમની સાથે ચોટીલા પહોંચ્યો, ટેકરી ચઢીને ચામુંડામાતાના મંદિરે પહોંચ્યા, મમ્મી - મામા - બહેન બધાએ ભાવથી નમસ્કાર કર્યા, શ્રીફળ ચડાવ્યું, ભંડાર પૂર્યો... આ બધું મેં જોયા કર્યું, પણ મેં હાથ પણ ન જોડ્યા કે માથુ પણ ન નમાવ્યું... મમ્મી ગભરાઈ ગઈ, મારા પર જરાક ગુસ્સે પણ થઈ. પણ હવે હું મુમુક્ષુ હતો, થોડાક જ દિવસોનો મહેમાન હતો, એટલે એ ગુસ્સો તરત જ ઓગળી ગયો.

‘દીકરા .. એકવાર નમી લે ને .. પ્રાર્થના કરી લે ને ..’

‘ના .. મમ્મી .. હવે આ મસ્તક નમે માત્ર ભગવાનને .. આરજૂ કરે માત્ર પ્રભુ સામે ..’ મારી મક્કમતા જોઈ મમ્મી કશું ન બોલી, પણ ત્યાં બેઠેલો સંન્યાસી મારું આ વર્તન જોઈને બેબાકળો બની ગયો. ‘ કોણ છે આ છોકરો ? કેમ નમતો નથી ? ’

માલની ક્માલ કરતાં કલમની ક્માલ શ્રેષ્ઠ છે.

મમ્મીએ શાંતિથી મારી દીક્ષા વિગેરેની વાત કરી.

“એમ એ જૈનસાધુ બનવાનો છે ? તો છોકરા .. ચાલ ..આ મંદિરના મુખ્ય મહંતના આશિર્વાદ લઈ લે.. હજારો લોકો એમના શરણે આવે છે.” અને એ સંન્યાસી, આખા પરિવારને ૭૦ વર્ષના, મોટી દાઢીવાળા, ભયાનક દેખાતા મહંત પાસે લઈ ગયા. ત્યાં પણ ચામુંડામાતાની દેરીમાં બનેલા પ્રસંગનું પુનરાવર્તન થયું. બધા મહંતના પગે લાગ્યા, હું અક્કડ બની ને ઉભો રહ્યો, મમ્મીએ પગે લાગવા કહ્યું, મેં સ્પષ્ટ ના પાડી, મહંતે આ બધુ જોયું..

“કેમ છોકરા ? મને કેમ પગે નથી લાગતો ?”

“મહંતજી ! એણે તો માતાજીને પણ નમન નથી કર્યા. એ જૈનસાધુ બનવાનો છે.” પેલા સંન્યાસીએ સીધો ધડાકો કર્યો. મહંતના મોઢા પર કોધની રેખાઓ ઉપસી આવી.

“છોકરા ! માતાજી કોપાયમાન થશે, તો તારું સત્યનાશ કાઢી નાખશે.” શ્રાપ જેવી ભાષામાં મહંતજી બોલ્યા, મમ્મી વગેરે તો ધ્રુજી ગયા, હું પણ જરાક ગભરાયો તો ખરો, પણ એમ કંઈ દબાઈ જાઉં થોડો ! !

“ માતાજી કરુણાવાળા હોય હું એમનો બાળક એમને ન નમું એટલે એ મારું સત્યનાશ થોડા જ કાઢે ? અને જો એવું કરે તો એ માતાજી ન કહેવાય... એ ચંડાલણ, ડાકણ, ચૂડેલ જ કહેવાય ને ...” હું બોલ્યો અને મહંત છોભીલા પડી ગયા. શું જવાબ આપવો એ એમને ન સૂઝ્યું. અલબત્ત પરિવારવાળા તો સખત ગભરાઈ ગયેલા, મમ્મી મને અટકાવતી હતી, પણ મારું ધ્યાન એ તરફ ન હતું.

“પણ તને વાંધો શું છે ? માતાજીને કમને નમન

વિરાધનાની ધમાલ છોડે, આરાધનાની ક્માલ માટે દોડે.

કરવામાં “વાંધો કશો નથી. પણ મને માત્ર મારા ભગવાન અને મારા ગુરુ પર જ શ્રદ્ધા છે, તમારા સૌ માટે કોઈ તિરસ્કાર નથી. છતાં નમન કરવાની મારે કોઈ જરૂર નથી.”

સારું, સારું. કંઈ વાંધો નહિ, જા ... મારી તને શુભેચ્છા છે.’ ૭૦-૭૫ વર્ષની ઉંમરના મોટા મહંત ૧૫ વર્ષની ઉંમરના મારી સામે ગમ ખાઈ ગયા, અને અમે ત્યાંથી વિદાય લીધી. જો કે પરિવારે મને ઠપકો આપ્યો, પણ બધા એટલું તો જોઈ જ શક્યા કે ‘આ છોકરો કાચીમાટીનો નથી. એ ભલભલાને ઠંડા પાડી શકવાની પુણ્યાઈવાળો છે.’

અલબત્ત આ પુણ્યાઈ પ્રભુ પ્રત્યેની અનન્ય શ્રદ્ધાથી જ પ્રગટી છે, એવું હું તો ચોક્કસ માનું છું.

આજે ચમત્કારોની, જંતર-મંતર-તંત્રની વાતો કરનારા અનેક ગૃહસ્થો ચારેબાજુ નીકળી પડ્યા છે. આપણા રોગ-શોકાદિના નિવારણ માટે એમના ચરણો ઘસતા થશું, એમના કહેવા પ્રમાણેની વિધિઓ કરશું... તો મને લાગે છે કે આ એક મોટી હોનારત જ ગણાશે. આપણા બંધાની શ્રદ્ધા તો મેરુ જેવી અડગ હોય. દેવ તરીકે માત્ર વીતરાગસર્વજ્ઞ ભગવંતો, સદ્ગુરુ તરીકે માત્ર વૈરાગી-જ્ઞાની પંચમહાવ્રતધારી સાધુ-સાધ્વી ભગવંતો અને ધર્મ તરીકે આપણા ચારિત્રના સુંદર મઝાના આચારો... આ સિવાય કોઈની પણ શેહશરમમાં તણાઈ જવાની જરૂર નથી. કોઈના ચમત્કારો સાંભળીને અંજાઈ જવાની જરૂર નથી., કોઈની પાસે દીનતા દેખાડવાની જરૂર નથી...

વૈશાખ સુદ ૪ના દિવસે રંગે ચંગે મારી દીક્ષા થઈ, અને મારી સંયમયાત્રા શરુ થઈ.

❖ ૨. દુઃખ માં સમરો

સુરતના બેલાબેનના જીવનમાં બનેલો ચમત્કાર તેમના જ શબ્દોમાં વાંચીએ...

૧૯૯૦ની વાત છે. ઈલેક્શન હોવાથી ત્રણ દિવસની રજા હતી. દુકાનો બંધ હોવાથી અમે પાલીતાણા જવાનો પ્રોગ્રામ બનાવ્યો. અમે ગાડી લઈને નીકળ્યા. હું, શ્રાવક, નાનો બે વર્ષનો બાબો, નણંદ, નણદોઈ અને તેમનો ૧૫ વર્ષનો પુત્ર. સરસ જાત્રા થઈ ગઈ. જાત્રા કરી બપોરે અમે સુરત તરફ પરત નીકળી ગયા. વોર્ટીંગ નું કાઉન્ટીંગ ચાલતુ હતું એનું રીઝલ્ટ આવી ગયું હોવાથી અંકલેશ્વરની પહેલાં આમોદમાં ધમાલ ચાલુ થઈ ગઈ હતી. અમે આમોદ પાસે આવ્યા ત્યારે ૧૦૦ થી ૧૫૦ માણસોના ટોળાએ તલવાર, લાકડી, ગુમ્મી વગેરે લઈને અમારી કારને ઘેરી લીધી. મારા શ્રાવક ડ્રાઈવીંગ કરતા હતા. ટોળુ સખત ગુસ્સામાં હતું. અમારી ગાડી પર જોર જોર થી લાકડીઓ મારવા લાગ્યા. એક જણે ગાડીનો કાય ખોલવાનું કહી શર્ટની અંદરથી લાંબુ ચપ્પુ નીકાળ્યું અને બહાર નીકળવા ધમકાવવા લાગ્યો. અમે બધા ખૂબ જ ડરી ગયા. બધા આદીશ્વરભગવાનને યાદ કરી સતત નવકારમંત્રનું સ્મરણ કરવા લાગ્યા. ત્યાં જ વચ્ચે ટોળામાંથી જાણે ભગવાને મદદ કરવા મોકલ્યા હોય તેમ એક વૃધ્ધ કાકા આગળ આવી બધાને અટકાવી કહેવા લાગ્યા, આ લોકોને જવા દો આ લોકો તો આપણાવાળા છે. અને અમને કહ્યું આગળ પણ ૧૦૦ થી ૨૦૦ માણસોનું ટોળું મળશે. તેમને મારૂ નામ આપી ને કહેજો કે, અમે તેમના સગા છીએ. તો જ તમને જવા દેશે. અમારી કારની આગળ એક ટ્રક ડ્રાઈવરનું

દુર્જનને વખાણવાની જરૂર નથી તો વખોડવાની પણ જરૂર નથી.

ગળું ચપ્પાથી ચીરી નાખ્યું હતું. અમે ખૂબ જ ગભરાઈ ગયા હતા. સતત નવકારમંત્ર નું રટણ ચાલતું હતું. આગળ બે મીનીટના અંતરે બીજું મોટું ટોળું દેખાયું. તેઓ પણ હથિયાર સાથે જ હતા. અમારી કાર રોકી અમે તેમને તે કાકાનું નામ આપ્યું તો અમને તરત જવા દીધા. તે દિવસથી આદીશ્વરદાદા પર અને નવકાર મંત્ર પર ખૂબ ખૂબ શ્રદ્ધા વધી ગઈ. હવે તો હાલતા, ચાલતા, ઉઠતા, બેસતા, ઉંઘમાં પણ જો રાત્રે આંખ ખુલી જાય તો જીભ પર તરત જ નવકારમંત્ર જ આવી જાય.

આપત્તિ આવે ત્યારે નવકારમંત્ર ગણવા કરતાં આપત્તિ પૂર્વે જ સતત નવકારમંત્ર ગણવામાં વાંધો શું?

❖ ૩. શ્રદ્ધાની સરગમ

સુરતના હેતલબેહેને જીવનમાં શ્રી કલિકુંડ પાર્શ્વનાથ દાદાનો ચમત્કાર અનુભવ્યો. તેમના જ શબ્દોમાં ભાવપૂર્વક વાંચીએ... માડૂ નામ હેતલ છે. હું સુરતમાં રહું છું. હાલમાં મારે બે જોડીયા બાળકો છે, તીર્થ અને ત્યાગી. આ બંન્ને બાળકોના ડીલીવરી પ્રસંગની આ વાત છે. ૨૩વર્ષની ઉંમરે મારા લગ્ન થયા અને મને બીજા જ મહિને ખબર પડી કે મારે બે બાળકો છે. ત્યારે હું ઘણી ગભરાઈ ગઈ કારણકે માડૂ શરીર સાવ પાતળું, મારી તાકાત ન હતી કે હું બે બાળકને જન્મ આપી શકું અને ડૉક્ટરે પણ કહી દીધેલું કે બાળકને જો પોષણ નહિ મળે તો બાળકનો વિકાસ ન થાય અને એને કાયની પેટીમાં રાખવું પડે. ત્યારથી જ મેં શ્રી કલિકુંડ પાર્શ્વનાથદાદાના જાપ ચાલુ કરી દીધા. મને એમના પર અતૂટ શ્રદ્ધા હતી. મેં પરમાત્માને પ્રાર્થના કરી કે, મારા શરીરની કોઈ તાકાત નથી.

વિશ્વાસની સુવાસ સવાસો યોજન સુધી ફેલાય છે.

ડિલીવરી માટે મમ્મીના ઘરે ગઈ. આખા શરીરે સોજા ઘણાં રહેતા હતા. ૧૦ મહિના થઈ ગયા ડિલીવરી થતી ન હતી. પણ બી.પી. ઘણું હોવાથી ડૉક્ટરે કહ્યું કે હવે ડિલીવરી કરાવવી જ પડશે. મને ઘણી બીક લાગતી હતી. હું રોજ નિયમીત સ્થિરાસને એક કલાક દાદાના જાપ કરતી હતી. એ સિવાય આખો દિવસ મનમાં જાપ ચાલુ જ રહેતો હતો. ૧૧વાગ્યે દવાખાને ગઈ અને ૪ વાગ્યે નોર્મલ ડિલીવરી દ્વારા મેં એક બાળક અને એક બાળકીને જન્મ આપ્યો. અને બન્નેનું વજન સરસ બાબાનું ૩ કિલો અને બેબીનું ૨.૫ કિલો. ડૉક્ટરને પણ આશ્ચર્ય થયું આટલા સરસ વજનના બાળકો છે. પરંતુ બે બાળકો ના કારણે કોથળી એટલી પતલી થઈ ગઈ કે બ્લડનો ફોર્સ બંધ જ ન થાય. ડૉક્ટર ટાંકા લે ને તૂટી જાય. ૫ ટકા લોહી થઈ ગયું. ડૉક્ટરે કહી દીધું કે હવે કેસ અમારા હાથની બહાર છે. એક બાજુ લોહીના બાટલા ચઢે અને બીજી બાજુ ગ્લુકોઝના બાટલા ચઢે. ઘરના બધા રડવા લાગ્યા. પણ મને પરમાત્મા પર શ્રદ્ધા હતી કે તે મારી સાથે જ છે, મારી પાસે જ છે. મારી મમ્મીએ કલિકુંડદાદાના જાપ ચાલુ કરી દીધા. અને ચમત્કાર થયો. હું મોતને ભેટીને પાછી આવી ગઈ. ૮ વાગ્યા અને બ્લીડીંગ બંધ થઈ ગયું. ડૉક્ટરને પણ આશ્ચર્ય થયું કે આ બહેનને ભગવાને જ બચાવ્યા છે. અને બન્ને બાળકોને લઈને અમે કલિકુંડદાદાના દર્શન કરવા ગયા. ઈમ્પોસીબલને પોસીબલ બનાવવાની તાકાત માત્ર દાદાની શ્રદ્ધામાં જ છે. આપત્તિ આવે પછી દાદાનો જાપ કરવો એનાં કરતાં રોજ જાપ કરીએ તો આપત્તિ જ ન આવે, એ બુધ્ધિશાળીનું કાર્ય છે.

કર્મનો બંધ કરતા અનુબંધ વધુ મહત્વનો છે.

❖ ૪. સંયમ જીવનનો લેવો મારગડો

ચાલો ! બીજો દિકરો તો આપણી સાથે જ છે ને,
ઘડપણમાં એ તો આપણને સાચવી લેશે. આવી કોઈ વિચારધારા

માયા, મૂર્છા, માન, મમતા, મૂઢતા એ મોહના જ સ્વરૂપ છે.

એ માતા-પિતાને આવી કે નહિ એ તો કોને ખબર... નાનો દિકરો સ્કુલ-કોલેજમાં ભણતા આગળ વધ્યો.

એક દિવસ બહાર ગયેલા આ દિકરાને ભયંકર એક્સીડન્ટ થયો અને સ્થળ પર જ મોત થયું. સૌ વિચારમાં પડી ગયા કે મા ને આ સમાચાર કોણ કહેશે...? મા ને કેવો આઘાત લાગશે? કદાચ માનું મોત તો? પ્રથમ દિકરો સાધુ બન્યો અને બીજાનું મોત થયું તો હવે મા-બાપની બાકી જીંદગીનું શું? સગાસંબંધીઓ આવી વિચારણા કરતા કરતા છેવટે ઘરે મા પાસે પહોંચ્યા. ધીમે ધીમે વાત કાઢતાં માને દિકરાના મોત અંગે વાત કરી, મા ધ્રુસ્કે ધ્રુસ્કે રોવા લાગી. સૌને લાગ્યું કે આપણે વિચારતાં હતાં એ જ થયું. મા ને ખૂબ આઘાત લાગે તે સ્વાભાવિક છે. બાકીની જીંદગીનો સાયવનાર કોણ....?

બે ત્રણ બેનો માને શાંત રાખવા લાગ્યા. પાણી ચાખ્યું માંડ માંડ મા ના ડૂસ્કા ઓછા થતા બહેનો સાંત્વના આપવા લાગ્યા. કે જુઓ જે બનવાનું હતું તે બની ગયું. ગયેલો દિકરો તો પાછો નથી આવવાનો, જે જન્મે છે તેને મરવાનું અવશ્ય નક્કી છે...

બીજા એક બેન બોલ્યા તમે પ્રથમ દિકરાને દિક્ષા ન આપી હોત તો ઘણું સારૂ થાત ! તમને ઘડપણમાં તકલીફ ન પડત ! મા એ તુરંત જ એમને રોક્યા, “ જુઓ પુણ્યશાળી શ્રાવિકાબહેન.. તમે એમ નહી સમજતાં કે હું મારા દિકરાના મોતની આ વાત થી કે અમારા ભવિષ્યની ચિંતાથી રડી રહી છું. મને તો રડવું એનું આવે છે કે મેં મારા બીજા દિકરાને દિક્ષા કેમ ન અપાવી...” સહુ સ્તબ્ધ બની ગયાં. અનુપમા

અનાભોગથી ક્ષેત્રી દેવ-ગુરૂની આશાતના દુર્ગતિ આપનાર છે.

શું તમે તમારા સંતાનને શ્રમણ બનાવી શકશો...?
છેવટે શ્રવણ તો બનાવી જ શકશો ને...

પ. સંઘ એ જ સર્વસ્વ

સંઘના કાર્યોમાં અદમ્ય ઉત્સાહપૂર્વક લાભ લેનાર એ ભાગ્યશાળી ... જિનાલય-પાઠશાળા માટે ખૂબ દોડધામ કરનાર એ પુણ્યશાળી.. આવતીકાલે સવારે સંઘની સ્થાપનાની જાહેરાતો બોર્ડ ઉપર પૂર્વેથી થઈ ચૂકેલ છે અને એમના જ માતૃશ્રી અચાનક માંદગી આવતા પૂર્વની સંધ્યાએ ચાલ્યા ગયા. કાલે સંઘસ્થાપના કરવી કે કેમ....?

થાંભલા કહે છે કે થા ભલા.

કર્્યા. સવારે સંઘ સ્થાપના બાદ એક બાજુ નવકારશી ચાલુ થયા બાદ જ સગાસંબંધીઓને માતૃશ્રી ને કાઢવાનો સમય જણાવવાનું ચાલુ કર્યું.

સંઘ અને સંઘ સ્થાપનાની મહાનતા એ પુણ્યશાળીના હૃદયમાં ઉત્કૃષ્ટભાવે વસી હશે, ત્યારેજ આવું કાર્ય કરી શક્યા. ધન્ય છે એમની સંઘ ભક્તિને... !!

પચ્ચીસમાં તીર્થંકર તુલ્ય સંઘની ભક્તિ કરવાનો અવસર ક્યારેય ચૂકતા નહિ. કેમકે તત્વાર્થસૂત્રમાં પૂજ્ય ઉમાસ્વાતિજી મહારાજે સંઘની વૈયાવચ્ચના પ્રભાવે અનેક આત્માઓએ તીર્થંકર નામકર્મનો બંધ બતાવ્યો છે. પરમાત્માની આંગી થી જે પુણ્યબંધ થાય તેના કરતાં અનેક ગણો અધિક પુણ્યબંધ સંઘનો વહીવટ શુદ્ધપણે કરવાથી બંધાય છે. સંઘભક્તિનો લાભ જો જો ચૂકતા...

❖ ૬. એક અજુબો દાસ્તાન

સોનાની મૂરત સમું ગણાતું સુરત શહેર. દાયકાઓ પૂર્વે ત્યાં એક જૈન યુવાન એની માતા સાથે રહે. એ કાળે સુરતમાં લક્ષ્મીજીની કૃપા પામનાર લક્ષ્મીનંદન જૈન પણ વસતા હતાં, તો લક્ષ્મીદેવીની જરા સરખી નજર સુદ્ધાં નહીં પામનાર આવા યુવાનોય વસતાં હતા. માતાએ એકવાર પુત્રને શાણપણસભર વાત કહી કે, લાગે છે કે સુરતમાં તારા નસીબ આડેનું પાંદડું ખસવું મુશ્કેલ છે. તું મુંબઈ જા. તો કદાચ ક્ષેત્ર પરિવર્તનના કારણે ભાગ્ય પરાવર્તન શક્ય બને. પુત્રએ કરમાયેલા પુષ્પ જેવું ફિક્કું સ્મીત કરતાં કહ્યું, “ મા ! પણ મુંબઈ જવા માટે ભાડાના ય પૈસા મારી પાસે ક્યાં છે... ને ત્યાં જઈને મૂડી

ગાળ આપનાર ને ગોળ વહેંચતા શીખો તો મહાન બનશો.

વિના હું પગભર ઉભો પણ ક્યાં રહી શકીશ..." કિંતુ માં હિંમત ન હારી, ગમે તે રીતે એણે પુત્ર માટે ગાડી ભાડાની વ્યવસ્થા કરી, ઉપરાંત મુંબઈના કોઈ જૈન શ્રેષ્ઠિની દુકાને સાવ સામાન્ય પગારે નોકરીની વ્યવસ્થા ય કરાવી. મુંબઈ જવાનો દિવસ આવ્યો. ધર્મનિષ્ઠ માતા પુત્રને કહે : બાજુના જૈન ઉપાશ્રયમાં સાધ્વીજી શ્રી રત્નમાલાશ્રીજી બિરાજે છે. મુંબઈ જતાં પૂર્વે તું એમના મુખેથી માંગલિક શ્લોક પાઠ સાંભળી લે. શુકન થશે. યુવાન માતા સાથે સાધ્વીજીનું માંગલિક સાંભળવા ગયો. ધર્મ માતા જેવા વિચક્ષણ સાધ્વીજીએ માંગલિક પાઠ સંભળાવવા ઉપરાંત ત્રણ માંગલિક નિયમો સ્વીકારવાની યુવાનને પ્રેરણા કરી (૧) પ્રતિદિન એકસો આઠ નવકાર ગણવા. (૨) રાત્રિભોજનનો ત્યાગ કરવો. (૩) મુંબઈની નોકરીમાં જે પહેલો પગાર મળે તે તમામ પગાર કોઈ ગરીબ જરૂરીયાતમંદ જૈન પરિવારની ભક્તિ માટે આપી દેવો.. વસ્તુતઃ આમાંના બે નિયમ તો યુવાન માટે હજુ શક્ય હતાં. પરંતુ ત્રીજો નિયમ કોઈ રીતે શક્ય ન હતો. મુંબઈ જવા માટેના ગાડીભાડાની માંડ વ્યવસ્થા કરનાર એ ખુદ ગરીબ સાધર્મિક હતો. આ સ્થિતિમાં દરિદ્રાવસ્થામાં પહેલો પગાર આપી દેવો એ તો દુષ્કર વાત જ હતી. કિંતુ સંસ્કારી ઉદાર દિલ યુવાને ત્રણેય નિયમો પૂરા ઉમંગથી સ્વીકારી લીધા.

મુંબઈ આવ્યા બાદ એનો પ્રથમ માસ કપરો ગયો. ભોજનની કોઈ વ્યવસ્થા થાય તેમ ન હતું. ક્યારેક ભૂખ્યા રહિને, ક્યારેક આયંબિલ કરીને, તો ક્યારેક સામાન્ય વ્યવસ્થા કરીને એણે જેમ તેમ પ્રથમ માસ પૂર્ણ કર્યો. મહિનાના અંતે શેઠે પગાર આપ્યો. એક માસની કામગીરી અને પગાર મળી

ભોજપણ ચાલે ભોટપણ નહિ.

જવાથી હિંમતવાન બનેલા યુવાને સાહસથી કહ્યું : શેઠ.. આ સિવાય દસ રૂપિયા ઉછીના આપોતો મહેરબાની. આગામી માસના પગારમાંથી એ દસ રૂપિયા કાપી લેજો. જેથી હું મારી એક માસની ભોજનની વ્યવસ્થા કરી શકું. આશ્ચર્યચકિત થઈ જઈને શેઠે પૂછ્યું : અરે આ પગાર મળ્યો છે, તેમાંથી તું ભોજન વ્યવસ્થા કરી લે જે. ઉછીના શા માટે માગે છે ? યુવાને દરિદ્રાવસ્થામાં દાનનું દુષ્કર કાર્ય કરતો ઉત્તર આપ્યો : શેઠ !! મેં નિયમ લીધો છે તે પ્રમાણે આ સમગ્ર પગાર તો હું ગરીબ સાધર્મિક પરિવારને આપવાનો છું માટે એમાંથી એક રૂપિયો ય હું મારા ખપમાં લઈશ નહીં.

આ દરિદ્ર વ્યક્તિની ઉંચી દિલેરી નિહાળીને, યુવાન પર ફીદા ફીદા થઈ જતાં શેઠે કહ્યું : તારી ઉદારતા સામે તો મારી શ્રીમંતાઈ ઝાંખી ઠરી છે. ભોજન માટે ઉછીના રૂપિયા લેવાની જરૂર નથી, તારી ભોજન વ્યવસ્થા હું કરી દઈશ.

અને હા, હવેથી તને બધી રીતે આગળ લાવવાની જવાબદારી હું અદા કરીશ. જાણે યુવાને દાખવેલ ઉત્કૃષ્ટ દાનનું તત્કાળ ઉત્કૃષ્ટ ફળ સામે થી મળ્યું. કાળાંતરે આ યુવાન મુંબઈમાં અઢળક સંપત્તિ પામીને અર્વાચીન જૈન શાસનમાં એક અમર નામના વરી જનાર શ્રાવક રૂપે પંકાયો. એ શ્રાવક એટલે શત્રુંજય ગિરિરાજના મહાભિષેક કરાવીને લોકકંઠે વસી ગયેલા પુણ્યાત્મા શ્રી રજનીકાંતભાઈ દેવડી.

છેલ્લે એક વાત : ઉદારતા પર ઈજારો માત્ર શ્રીમંતોનો જ હોવાના ભ્રમમાં કદી રાચશો નહિ. શ્રી રજનીકાંતભાઈ દેવડી જેવાના આવા પ્રસંગો ડંકાની ચોટ પર ઘોષણા કરે છે કે ક્યારેય ગરીબ વ્યક્તિ પણ શ્રીમંતોને કયાંય ટક્કર મારે એવી અફલાતુંન

Before Marriage live love - after late love

અદ્ભૂત અને અનુપમ ઉદારતા સાવ સહજ પણે દાખવી શકતી હોય છે. આપણે ચાહીશું આવી અનુપમ ઉદારતા ભરી ગરીબાઈ...

૭. પટેલનું પરિવર્તન

“શું આવો મહાન જૈન ધર્મ ! આવા ઉત્તમ એમના પ્રભુજી ! ત્યાગી અને વૈરાગી એમના સાધુ-સાધ્વીજી ! ” વ્યાખ્યાન સાંભળતા એ પટેલ બહેનને અહોભાવ થયો. આશરે ૪૭ વર્ષની ઉંમર. આમ તો શિક્ષિકા તરીકે ભણાવવાની નોકરી સ્કુલમાં હતી. પ્રસંગે વ્યાખ્યાન સાંભળવા ગયા હતા. નક્કી કર્યું કે હવે જૈન ધર્મ વિશે ખૂબ જાણવું છે. સાધ્વીજી સાથે સત્સંગ વધારતા ગયા. બે પ્રતિક્રમણના સૂત્રો ઉપરાંત સંતિકરમ્, ભક્તામર, સ્નાતસ્યા વિ. સૂત્રો પણ કંઠસ્થ કર્યા છે. અતિચાર વિગેરે કંઠસ્થ કરવાની મહેનત ચાલુ છે. ઘણાં બધા જૈન ધર્મના પુસ્તકો વાંચવાનું ચાલુ છે. આજે એમની ઉંમર આશરે ૬૭ વર્ષ છે. છેલ્લા ૧૦-૧૨ વર્ષથી સવારે ઘરે જાતે અને સાંજે ઉપાશ્રય જઈને પ્રતિક્રમણ કરે છે. પાઠશાળા જાય છે. બે ઉપધાન કર્યા છે. બારવ્રત સમજીને નાણ સમક્ષ ઉચ્ચરાવ્યા છે. રાત્રિભોજન બંધ છે. વિવિધ પુસ્તકો ઉપર ઘરે બેઠા પરીક્ષા પણ આપે છે.

જો પટેલ પણ જૈન ધર્મને પામી પ્રતિક્રમણ આદિ આરાધનાઓ કરી શકે તો આપણે જૈન છીએ. આપણે સૂત્ર અભ્યાસ, પ્રતિક્રમણાદિ કરીને માનવ જન્મ સફળ બનાવવો જોઈએ તેવું લાગતું હોય તો આજથી જ સાધના માર્ગે આગળ વધો એ જ અભ્યર્થના

ધર્મ માત્ર જાણવા જેવો નહિ માણવા જેવો છે.

સુરતના અનિષાબહેનના જીવનમાં થયેલ ચમત્કાર
એમના જ શબ્દોમાંવાંચીએ

મારે એક બેબી છે. તેના જન્મ બાદ બે વર્ષ પછી મારે ડીલીવરી સમય હતો. બધા કહેતા કે તારે બીજી પણ બેબી છે. પાંચમા છઠ્ઠા મહિને હું અને મારા પતિદેવ એક દરગાહ પાસેથી પસાર થતા હતા ત્યારે એક મૌલવીએ મને કહ્યું કે તમારે પેટમાં બેબી જ છે. બધા કહે છે કે એ મૌલવીની વાત સાચી હોય છે. મૌલવીએ સંપૂર્ણ વિશ્વાસ સાથે કહ્યું હતું કે તમારે ૧૦૦ ટકા બેબી છે. સોનોગ્રાફી કરાવી ચેક કરી શકો. હું સાચો જ છું.

હું અને મારા પતિદેવ થોડા ઢીલા પડી ગયા કારણકે હું મારા સાસરામાં એકની એક જ પુત્રવધુ છું. એટલે મારા સાસુ સસરા પુત્રને વધારે ઝંખતા હતાં. પછી મેં એમને કહ્યું, “ તમે ચિંતા ન કરો. આ દિકરીનો દિકરો હું કરીશ.” અને ત્યારથી અમે બંને એ ખૂબ ધર્મ કરવાનું ચાલુ કર્યું. ચોમાસુ બેસતાં મારે છઠ્ઠો મહિનો બેઠો. બે ટાઈમ પ્રતિક્રમણ તેમજ સવારે આદીશ્વર ભગવાનના મોટા ફોટા સામે પાંચ વાગ્યામાં દિપક-ધૂપ સાથે નવ સ્મરણ નો જાપ કરતી. ત્યારથી મારા પતિદેવે રોજ એક સામાયિક કરવાનો નિયમ કર્યો.

અને ત્યાર પછી અમને ધાર્મિક ચમત્કારો મહિને મહિને મળવા લાગ્યા. જે ઉંડે ઉંડે પ્રેરણા આપતા હતા કે તમારે બાબો છે. અને મેં ડીલીવરી સુધી સતત મારા નવસ્મરણ ગણવાના ચાલુ રાખ્યા. સાથે સાથે સર્જન ચૌવિહાર પણ કર્યા. તેના પ્રભાવે ૩,૭૦૦ ગ્રામ વજનના નિરોગી શરીરવાળા એક દેદીપ્યમાન પુત્ર ને મેં જન્મ આપ્યો.

સંસારની ધૂમકમાણી એ મરતી વખતની ધૂળ કમાણી છે.

❖ ૯. સળંગ વર્ષીતપમાં ૧૦૮ ઉપવાસ

મલાડના મૃદુલાબહેનના લગ્ન બાદ થોડા જ સમયમાં તેમના પતિને લકવો થઈ ગયો. આવક બંધ થતા પોતે ખાખરા-મઠીયા કરી પોતાનું ગુજરાન ચલાવવા લાગ્યા અને પતિની સેવા કરવા લાગ્યા. લગભગ ૨૫ વર્ષ પતિની ખડેપગે સેવા કરી છતાં તેમના પતિ મૃત્યુ પામ્યા. આથી તેમનું મન ધર્મ તરફ વળ્યું. વ્રત-પચ્ચખાણ કરવા લાગ્યા. ૨૫ જેટલા સળંગ વર્ષીતપ થયા. જેમાં અલગ અલગ વર્ષીતપમાં તેમણે ૮-૧૧-૧૫-૧૬-૨૧-૪૧-૬૮-૭૨ સળંગ ઉપવાસ કર્યા. ઈ. સ. ૨૦૦૮માં ૧૦૮ ઉપવાસ કર્યા તે પણ મૌન સાથે બધી ક્રિયા પણ કરતાં. નવ નવ્વાણું કરી. ૧૭ વાર ચૌ. છઠ કરી સાત જાત્રા કરી. અનુમોદના કરતાં આપણે પણ વર્ષીતપાદિ આરાધનાના ભાવ કરીએ. આજે પણ સળંગ વર્ષો સુધી વર્ષીતપ કરનારા કેટલાય ભાગ્યશાળીઓ આપણી વચ્ચે છે જ

❖ ૧૦. આદિશ્વર અલબેલો રે

ખંભાતમાં રહેતા અલ્પેશભાઈ ધંધાના કામ માટે અવાર-નવાર દિલ્હી જતાં હતાં. એકવાર દિલ્હી ગયા હતાં ત્યારે ત્યાંથી જયપુર જવા માટે રાત્રે બાર વાગ્યે નિકળ્યા ત્યારે તેમને બસ મળી નહીં, તેથી તે ટેક્સીમાં બેઠા. ટેક્સી થોડે દૂર ગઈ પછી તેમાં બીજી બે વ્યક્તિ બેઠી. ત્યાંથી લગભગ ૨૦-૨૫ કી.મી. દૂર ગયા પછી ડ્રાયવરની બાજુની સીટ વાળી વ્યક્તિ એ અલ્પેશભાઈને પિસ્તોલ બતાવી અને કહ્યું, “ તમે કિડનેપ થઈ ગયા છો. જરા પણ અવાજ કરતાં નહિ.” અને અલ્પેશભાઈ ની બાજુમાં બેઠેલી વ્યક્તિએ તેમના હાથ પકડી લીધા અને

ઘરમાં ધર્મની ચોપડી પર ચોકડી ક્યારેય ન મૂક્યા.

અલ્પેશભાઈ એ આદીશ્વરદાદાના જાપ ચાલુ કરી દીધા. અને મનમાં વિચારવા લાગ્યા, હે આદીશ્વરદાદા હું વર્ષોથી તમારી પાસે આવું છું. જો ક્યારેક પણ મેં ભાવથી તમને પૂજ્યા હોય, તમારી સેવા-પૂજા કરી હોય તો આપ મને બચાવશો. જાપ કરતાં કરતાં અચાનક ત્યાં પોલીસ ની એક ગાડી આવી, પોલીસવાળાએ ડ્રાયવરને કાચ ખોલવાનું કહ્યું છતાં તેણે કાચ ખોલ્યો નહિ. અને ગાડી સ્પીડમાં ચલાવી. પોલીસે તેનો પીછો કર્યો અને આગળ બધા સ્ટોપ ઉપર નાકાબંધી કરાવી લીધી અને અંતમાં બધા કિડનેપર પકડાઈ ગયા અને દાદાના જાપથી અલ્પેશભાઈ બચી ગયાં.

જીવનમાં ક્યારે પણ આપત્તિ આવે ત્યારે તેને વધાવી લેજો અને દાદાના નામનું સ્મરણ કરજો. દાદા જરૂરથી તમને કોઈપણ રસ્તો બતાવશે. શ્રદ્ધા રાખજો. “દુઃખને વધાવી લેવું એ સમકિતીનું લક્ષણ છે.”

નડીયાદનો જીગ્નેશ. ઉંમર ૨૮ વર્ષ. ૨૦૦૪માં તેણે વર્ધમાન તપનો પાયો નાખેલ. મુંબઈથી તેના કાકાનો દિકરો અભય આવેલ. છેલ્લી બારીના છેલ્લા ઉપવાસે એટલેકે પાયાના છેલ્લા દિવસે રાત્રે ૧૦ વાગ્યાની લોકશક્તિ એક્સપ્રેસમાં તેને મુકવા માટે સ્ટેશન ગયેલ. ટ્રેન આવી. તેમાં ચઢવા જતાં જીગ્નેશ ટ્રેન નીચે પડી ગયેલ. ટ્રેન ચાલુ હતી. બાકીના ડબ્બા તેના ઉપરથી પસાર થઈ ગયા. પરંતુ તેને કોઈ ગંભીર ઈજા ન થઈ. માત્ર તેના પગની પાની કપાઈ ગઈ.

ચોપડી છો પડી એમ નહિ ચોપડી બદલે ખોપડી.

કેવી દૃઢધર્મિતા... સગવડિયા ધર્મવાળા ચેતજો...
દોઢ મહિનાની સારવાર બાદ પગે સાડા લાગતાં દાદાની ૯૯
યાત્રા પણ એવા પગે કરી આવ્યો અને તે પછી બે એક વર્ષ
બાદ ફરી વાર દાદાની ૯૯ યાત્રા કરી. અત્યારે તેને વર્ધમાન
તપની ૧૫ ઓળી પૂર્ણ થઈ ચૂકી છે.

❖ ૧૨. મહામંત્ર છે મોટો જગમાં

આરાધકોને મોત નહિ મોક્ષાની ચિંતા હોય.

❖ ૧૩. જાત્રા નવ્વાણું કરીએ

ગમે તે કામ કરતાં રોટલી કરતાં ધાર્મિક અભ્યાસ તો ચાલુ જ હોય. ગમે ત્યાં જાત્રા કરવા જવાનું હોય કે બહારગામ જવાનું થાય ત્યારે ગાડીમાં બેસતાં જ ભગવાનની જય બોલાવવાની અને સાથે જ નવકાર મંત્રના જાપ ચાલુ થઈ જાય. રસ્તામાં પણ ખપ પૂરતી જ વાતચીત કરે અને બધાને પણ નવસ્મરણ સંભળાવે પછી જ બીજી વાતો કરજો એમ પણ કહે. ૧૯૯૮ માં બ્લડ પ્રેશરની બીમારી થઈ અને ડૉક્ટરે રોજ એક ગોળી ફરજિયાત લેવાની આપી. ચોમાસા પછી સગામાંથી એક જણ શત્રુંજયની નવ્વાણું યાત્રા કરાવતા હતાં. તો એમને પણ ભાવના થઈ ગઈ. પહેલા તો પતિએ પ્રેશરની બીમારીના કારણે ના પાડી પરંતુ પોતે તેમાં અંતરાય કેવી રીતે પાડે એમ વિચારીને રજા આપી. પછી તો જાત્રા કરતાં કરતાં એમણે ગોળીઓ બંધ કરી અને દોઢ મહિનામાં ૧૦૮ જાત્રા સારી રીતે પૂર્ણ કરી.

साधना माटे त्रय पाया Devotion, Determination, Daring

છક્ર કરીને સાત જાત્રા પણ કરી. ત્યારબાદ આજ સુધી તેમને ગોળીઓ લેવાની જરૂર પડી નથી અને વળી આનાથી તપ કરવાની પણ હિંમત મળી. પછી તો વીસસ્થાનક ની વીસ ઓળી ઉપવાસ થી પૂર્ણ કરી, બે.ઉપધાન, બે વરસીતપ, સિધ્ધિતપ, ફરીવાર નવ્વાણું જાત્રા, માસક્ષમણ, પાર્શ્વનાથ ભગવાનના ૧૦૮ અઠ્ઠમની આરાધના હાલ ચાલી રહી છે. નવપદની વિધિ સહિત નવ ઓળી, વર્ધમાન તપની ૨૨ ઓળી અને કલ્યાણક વગેરે નાના, મોટા, અનેક તપ પૂર્ણ કર્યા. એમ થાય છે કે દાદા પ્રત્યે કેવો અગાધ પ્રેમ અને શ્રદ્ધા કે રોગ તો જડ મૂળ માંથી મટાડે પણ તાકાત પણ વધારે...

વર્ષીતપ લીધો ત્યારે પતિને પણ ફાગણ મહિને શરૂઆત કરાવી. તેમને ડાયાબિટીસ ખૂબ જ રહે. ભૂખ્યા રહી ન શકે, સુગરફી વાપરવી પડે, ના ના કરતા ધીમે ધીમે બધુ માફક આવી ગયું અને પછી તો બિયાસણાં માં પણ મીઠાઈ વાપરતા. આખા વર્ષીતપમાં કદી પતિને ડાયાબિટીસ મપાવવો નથી પડ્યો. તેમના પતિ એકવાર ગાડીમાં પાંચ ભાઈબંધ સાથે રાજસ્થાનથી દર્શન કરીને આવતાં હતાં. તેઓ આગળ બેઠા હતા અને અચાનક ચલાવનાર મિત્રને ઝોકુ આવી જતાં ગાડી સામે ચઢી જતાં ટ્રક સાથે અથડાઈ. સાથેના એક મિત્રનું ત્યાં જ મૃત્યુ થયું અને બીજા બધાને ખૂબ જ વાગ્યું. પતિ પણ ત્યાં જ બેભાન બની ગયાં પણ નવકાર ગણવાનું ગાડીમાં ચાલતું હતું, પરિણામે તેમને કોઈ ગંભીર ઈજા ન થઈ. જય હો નવકાર મંત્રનો..... ભાવથી બોલજો કે

નવકાર જપને સે, સારે દુઃખ મીટતે હૈ.

વિજ્ઞાન સુખોનું Sale કરે છે, ધર્મ સુખોને Share કરે છે.

એક સુશ્રાવકે જીંદગીભરના ૨ દ્રવ્યના આયંબીલ (રોટલી - કરીયાતુ) ૫૦ વર્ષ પુરા થઈ ગયા છે. વિશ્વ રેકોર્ડ સ્થાપિત કર્યો છે.

મુંબઈના શ્રીમંત ઘરના સુશ્રાવક સવારના પ્રતિક્રમણ કરતા ૪ કલાક લાગે છે. ભરહેસરની સજ્જાયમાં એક એક મહાપુરુષ ના નામ આવતા જાય અને તેમના સુકૃતોને યાદ કરીને મહાપુરુષોને આંખ સામે ઉપસ્થિત કરીને ભાવભર્યા હૈયે વંદન કરતા જાય. વંદિતા સુત્રની એક એક ગાથા બોલતા જાય, અતિચારો યાદ આવતા જાય, રડતા જાય. સકલતીર્થમાં તે તે તીર્થોને નજરમાં લાવી ભાવભરી વંદના કરતા જાય. અદ્ભૂત પ્રતિક્રમણ પ્રેમ.

સુરતના સુશ્રાવક છેલ્લા ૨૮ વર્ષથી ૪ દ્રવ્યના અખંડ એકાસણા, ઠલ્લે માત્રુ નિર્દોષ ભૂમી ઉપર જવાનું. સવારથી પૂજા માટે નીકળે. પોતાના એરીયાના ઘણા દહેરાસરના દર્શન, વંદન, પૂજન કરે. કુલ મળી ને રોજના ૩૫ જેટલા ચૈત્યવંદન કરે. પુરીમુઢે પચ્ચકખાણ પારે. મોટી તિથિ ઠામચૌવિહાર એકાસણું કરે છે.

શત્રુંજય ગિરિરાજની યાત્રા કરીને પાછા ફરતા પૂર્વકર્મના ઉદ્દયે ભયંકર એકસીડેન્ટ થયો. અંતિમ સમયે યાત્રાની વાતો, શત્રુંજય ગિરિરાજની મહાનતાની વાતો કરતાં કરતાં થયેલ અચાનક અકસ્માતમાં વિશાળ પરિવાર માંથી ચાર યાત્રિકો મોતના મુખમાં ધકેલાઈ ગયા. પરિવારે સાથે બેસીને

પ્રુદનું સાચું એમ નહિ પ્રુદાનું સાચું.

નિર્ણય કર્યો કે અંતિમ સમયે શત્રુંજયની યાત્રા કરી છે, તો એમની પાછળ બેસણા કે પ્રાર્થના સભા કે પૂજા રાખવાને બદલે શત્રુંજય ગિરિરાજની સંગીત સાથે ભાવયાત્રા રાખવી છે. સવારે ૮ થી ૧૨ સુધી અને ભાવિકો ગિરિરાજના રંગે રંગાઈને અનંત કર્મોનો ક્ષય કરી શક્યા. નિમિત્ત એ જ કે પરિવારે લીધેલો ઉત્તમ નિર્ણય... કોઈના મૃત્યુ બાદ પ્રાર્થના સભા કે પૂજાને બદલે વ્યાખ્યાન કે ભાવયાત્રા ગોઠવવાથી સહુને જ્ઞાન મળે...

❖ ૧૬. પતિદેવ

એક સાધ્વીજી ભગવંતે જણાવેલ પ્રસંગ ખૂબ મનનીય છે. પૂ. સાધ્વીજીના શબ્દોમાં જ એ માણીએ...

મોટા શહેરમાં ચોમાસુ હતું. સંઘ ખૂબ મોટો, આરાધક વર્ગ ઘણો સારો. ઉપાશ્રય ભર્યો ભર્યો જ રહે. સામાયિક મંડળ, પ્રતિક્રમણ મંડળ, પૂજા મંડળ હોવાથી અવસરે અવસરે અનુષ્ઠાન ચાલ્યા કરે.

ઘણી આરાધક બહેનોનો નીકટથી પરિચય થયો. એકવાર ૩-૪ બહેનો સામાયિક કરી ઘરે જતાં મળવા આવી. સહેજે વાત વાતમાં પુછ્યું કે ધર્મિષ્ઠાબેન કેમ દેખાણાં નહિં. ?

એક બેન બોલ્યા કે બહાર ગયા લાગે છે.

મારાથી બોલાઈ ગયું, “ શું આરાધક શ્રાવિકા છે. મૌનપૂર્વક દરેક આરાધનામાં અનુષ્ઠાનોમાં હોય જ. વળી, મુખ હંમેશા હસતું જ હોય, ક્યારેક કોઈની સાથે ઉંચે અવાજે બોલતાં સાંભળ્યા નથી.”

એક બેન બોલ્યા. “ ખરેખર આરાધક, સમતાધારી અને હસમુખા જ છે. પણ.. સાહેબજી ! એમને એક મોટું દુઃખ

આપમતિ એ પાપમતિ છે.

છે.”

“ એમને વળી શેનું દુઃખ ? ”

પેલા બેન ધીમેથી બોલ્યાં, “ સાહેબજી હું બાજુમાં જ રહું છું. કોઈને કહેતાં નહિ. (અવાજ એકદમ ધીમો પડી ગયો.) અઠવાડીયામાં ૨-૩ વાર ધર્મિષ્ઠાબેનને એમનો પતિ ખૂબ મારે છે. પતિ ખૂબ કોધી છે. ન બોલવાની ગાળો અને અપશબ્દો ઘણીવાર સાંભળ્યા છે.

મારી આંખો એકદમ પહોળી થઈ ગઈ. સંસારની અસારતા મનમાં વધુ ને વધુ ફીટ થતી ગઈ.

પેલા બેનો તો જતાં રહ્યા પણ મારા મનમાં ગૂંચવણ ઉભી થઈ. પતિ એટલો કોધી, દુઃખ આપે, મારે, અપશબ્દો અને ગાળો બોલે છતાં એ વાતની કોઈને ખબર ન પડે એવું હસતું મુખરું. કાંઈ સમજાતું નથી.

૩ દિવસ બાદ એ જ ધર્મિષ્ઠાબેન સહજ રીતે સામાયિક પારીને સત્સંગ કરવા આવીને મારી પાસે પલાંઠી લગાવીને બેસી ગયાં. દીક્ષાની ભાવના કેવી રીતે થઈ ? કેટલો પર્યાય ? શું ભણ્યાં ? પ્રસન્નતા છે ને ? ગુરુજી પ્રત્યે સમર્પિત છો ને ? સેવા ચૂકતા નથી ને ? વિગેરે એક પીઠ શ્રાવિકાને શોભે એવા ઘણા પ્રશ્નો પૂછી કાઢ્યાં. મનમાં ખૂબ આનંદ થયો કે અમ્મા-પ્રિયા જેવા શ્રાવિકાઓ પણ છે. જે ખરી માતા બનીને નિર્ભયતા-પૂર્વક અમારી કાળજી કરે છે.

યથાયોગ્ય બધાના ઉત્તરો આપ્યા. ત્યારબાદ મનમાં પેલા બેન દ્વારા ઉભી થયેલી ગૂંચવણ યાદ આવી ગઈ. આટલી આત્મીયતા થવાથી પૂછવામાં સંકોચ ન લાગતાં મેં પૂછ્યું,

“ શ્રાવિકાબેન એક વાત પૂછું ? ”

બુદ્ધિની શુદ્ધિ તો શાશ્વતી રિદ્ધિ-સિદ્ધિ દૂર નથી.

“ મેં સાંભળ્યું છે કે તમારા પતિદેવ બહુ ક્રોધી છે.” એમણે ટુંકાણમાં મોં હલાવ્યું. મેં આગળ ચલાવ્યું “ તે તમને ઘણીવાર અપશબ્દો બોલે છે, ગાળો પણ આપે છે.” તેઓ બોલ્યા, “ હોય, સંસારમાં બધું ચાલ્યા કરે.” આટલું બોલી પતિદેવનું ખરાબ ન દેખાય અને હું આગળ ન પૂછું એવી મોંઠા પર નારાજગી દેખાડી.

માર મારવા સુધીનું કૃત્ય કરનાર પોતાના પતિદેવને
ઉત્તમ માનનાર આ શ્રાવિકાને અંતરથી હું ઝૂકી પડી.

“ સાહેબજી ! આજે તમે જીદે જ ચડ્યા છો તો મારે કહેવું જ રહ્યું ! સાંભળો. હું નાની હતી ત્યારથી જ મા-બાપના ખૂબ સારા સંસ્કારો, સાધુ-સાધ્વીજી ભગવંતોનો સમાગમ. ધર્મના રંગે રંગાતી ગઈ. ૧૮ વર્ષની થઈ અને એક સાધ્વીજી ભગવંતના નીકટના પરિચયથી વૈરાગ્યના રંગોથી રંગાઈ. સંયમજીવન લેવાની તાલાવેલી થઈ.

www.jainelibrary.org

ઘરે આવીને ચારિત્રની ભાવનાની વાત મૂકી. બધા સભ્યો ખળભળી ઉઠ્યાં, મારા પ્રત્યેની લાગણી અને કદાચ દીક્ષા લઈ ઘરે પાછી આવે તો એવા ભયથી પિતાજીએ ખૂબ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં ના કહી દીધી.

અવસરે અવસરે હું વાત મૂકતી અને પિતાજીનો આકોશ ઠલવાતો. ઘરનું વાતાવરણ વધુ કલુષિત થતું. તેથી હવે ચારિત્રની વાત મેં પડતી મૂકી. સાધુ-સાધ્વી ભગવંતોનો સમાગમ ઘટાડ્યો અને વૈરાગ્ય ઓસરતો ગયો.

પણ લગ્ન તો નથી જ કરવાં. અબ્રહ્મનું પાપ તો મારે નથી જ સેવવું. સંસાર તો મારે નથી માંડવો એવો દૃઢ નિર્ધાર કરી ચૂકી હતી. ઉંમર થતાં વારંવાર ઘરના સભ્યો તરફથી વાત મુકાતી પણ મક્કમપણે હું મારી ના જ જાહેર કરતી.

આ બાજુ ઉંમર વધતી ચાલી અને સામેથી માંગાઓ આવવાના શરૂ થયાં. સમાજમાં પણ લોકો વાતો કરવા લાગ્યા કે કેમ આ છોકરીને ઘરના લોકો વળાવતાં નથી. હકીકત શું છે. વિગેરે વાતોથી ભડકેલા પિતા એક દિવસ ખૂબ જ આવેશમાં મારા પર તૂટી પડ્યાં.

તને કાંઈ ભાન છે કે નહિ? સમાજમાં અમારી ઈજાત તારે રાખવી છે કે નહિ? નાનપણ થી મોટી કરી, આટલા બધા ઉપકારો કર્યા, એનો આ બદલો આપવાનો? આના કરતાં તો તું અમારા ઘરે ના આવી હોત તો સારું !!

સાથે મમ્મી, નાનીબેન, ભાઈ બધા પણ અવસરની રાહ જ જોતા હતાં. બધા પોત પોતાની તીખી ભાષામાં મને ધોઈ નાંખી. એક બાજુ હું એકલી અને બીજીબાજુ આખો પરિવાર. હવે હું હિમ્મત હારી ગઈ. તુટી ગઈ.

સમૃદ્ધિ નહિ સમાધિ માટે પુરુષાર્થ કરો.

પિતાજીએ ફરી ગુસ્સામાં પૂછ્યું, “ બોલ ! હવે લગ્ન માટે તૈયારને ? ના પાડવા માટે હું અસમર્થ બની પણ સંસારમાં નહિ લેપાવાની ઈચ્છાવાળી હું હા પણ ના બોલી શકી. તેથી મૌન રહી.

ઘરના સમજી ગયા કે હવે આનુ ચાલવાનું નથી. તેથી સારા મૂરતીયા સાથે લગ્ન નક્કી થયાં. ચોરીના ફેરા ફરાઈ ગયા અને અને સાહેબજી (ધ્રુસ્કે ધ્રુસ્કે શ્રાવિકા રડવા જ લાગ્યા) હું સંસારના કાદવમાં ખૂંપી ગઈ. દિવસો, મહિનાઓ વિતતાં બે વર્ષ જોતજોતામાં વીતી ગયાં.

લગભગ ૨૬ વર્ષની મારી ઉંમર હતી, આરાધના વિગેરે સુંદર ચાલતી હતી અને સંઘમાં મોટા આચાર્ય ભગવંત પધાર્યા. સામૈયું થયું. વ્યાખ્યાન ગોઠવાયું. પતિદેવ પણ ભૂલથી એ દિવસે વ્યાખ્યાનમાં આવ્યાં.

આચાર્ય ભગવંતે સરસ રીતે ઉપદેશ આપ્યો. તેમાં બ્રહ્મચર્યનો મહિમા અને બ્રહ્મચર્યની ભયંકરતા ખૂબ ચોટદાર શૈલીમાં સમજાવી.

વ્યાખ્યાન પૂર્ણ થયું એ દિવસે સાંજે પતિદેવશ્રીને જમાડયાં પછી નિરાંતે બેઠેલા ત્યારે હું એમના પગ આગળ જઈને ધ્રુસ્કે ધ્રુસ્કે રડવા લાગી.

એમને મારા પર ખૂબ પ્રેમ તેથી મારું રુદન જોઈ ન શક્યાં. મને શાંત પાડી રડવાનું કારણ પૂછ્યું માંડ માંડ શાંત થઈ ભીના સ્વરે બોલવાનું શરૂ કર્યું.

પતિદેવ નાનપણથી ધર્મ ખૂબ ગમે, ૧૮ વર્ષે દીક્ષા લેવાની તીવ્ર ઝંખના થઈ હતી. ઘરે વાત મૂકી, પિતાજીનો ભયંકર આક્રોશ ઠલવાયો. વાત પડતી મુકાઈ. છેવટે લગ્ન તો

મોલ, મેઈલ, મોબાઈલના યુગમાં શાંતિ ગઈ મચ્છાણમાં.

નથી કરવા એવો દૈઢ નિર્ધાર કર્યો તેમાં પણ મારા પાપોદયે ન ફાવી ઘરના બધા મારા પર તૂટી પડ્યા. અને લગ્ન કરવા પડ્યાં. સંસારના કાદવમાં ખૂંપવું પડ્યું અબ્રહ્મના ભયંકર પાપથી અભડાઈ ગઈ.

પતિદેવ ખરી વાત એ છે કે આજે મેં અને તમે આચાર્ય ભગવંતનું વ્યાખ્યાન સાંભળ્યું, શું બ્રહ્મચર્યની મહાનતા અને અબ્રહ્મની ભયંકરતા આચાર્ય ભગવંતે દેખાડી છે. ત્યારથી મનમાં સંકલ્પ કર્યો છે કે જો આપ સંમત થાઓ તો આજથી બ્રહ્મચર્યની પ્રતિજ્ઞા આજીવનની લેવી છે.

પતિદેવ આ અભાગણી દીક્ષા તો ન લઈ શકી (આંખમાંથી ટપ-ટપ આંસુ પડવા લાગ્યા હૈયુ ભરાઈ ગયું) અરે સંસારમાં રહીને પણ બ્રહ્મચર્ય ન પાળી શકી. હવે... હવે તો બહુ થઈ ગયું. પતિદેવ જો આપ પ્રસન્નતાપૂર્વક સમ્મતિ આપો ! સાથ આપો તો ! આપણે બન્ને સંપૂર્ણ આજીવન બ્રહ્મચર્યવ્રત ગ્રહણ કરી લઈએ....

વૈરાગ્યે અને અસરકારક રજૂઆતે પતિના હૃદયને હલાવી દીધું. છેવટે પોતે ઉચ્ચકુળના સંસ્કારી નબીરા હતા. કાચી સેકંડોમાં પતિદેવે જવાબ હકારમાં આપી દીધો.

આચાર્ય ભગવંત સાથે વાત થઈ ગઈ. સારા મુહુર્તે નાણ સમક્ષ ૨૬ વર્ષની ઉંમરે સુખી-સંપન્ન, રૂપવાન અમે બંને પતિ-પત્નિએ આજીવન સંપૂર્ણ બ્રહ્મચર્ય ઉચ્ચરી લીધું.

સાધ્વીજી ભગવંત ૨૬ વર્ષે ભર યુવાન વયે જે પતિદેવે મને શીલરત્નની ભેટ આપી તે પતિદેવ હવે જો પત્થરોથી મારે તો પણ તેની સામે મારે ન જોવાય.

બોલો ! સાધ્વીજી ભગવંત ! હવે તો મારા પતિદેવ

પ્રમાદ જાય તો પ્રભુનો પ્રસાદ થાય.

ઉત્તમ ખરા કે નહિ ! તે મને મારે તો પણ હું પ્રસન્ન રહી શકું કે નહિ.

હું તો આ અનુમોદનીય કથની સાંભળી આશ્ચર્ય ચકિત થઈ ગઈ. બંનેની ગુણ ગરિમા પ્રત્યે મારુ હૈયુ નમ્ર બની ગયું.

હાથ જોડી પગે પડવાની વ્યવહારિક ક્રિયા મારા સાધુવેશના કારણે હું ના કરી શકી.

કમાલ છે શુભ-દૃષ્ટા અને સહિષ્ણુ એ પરમ શ્રાવિકાને!!

કમાલ છે પત્નીને ધર્મમાં સહાયક બનનાર પતિદેવ ને !!

❖ ૧૭. આપત્તિમાં ધર્મ દેટતા

વહુની ધર્મદેટતાનો પ્રસંગ સાસુના શબ્દોમાં વાંચીએ.....

ઈન્ટીરીયર ડીઝાઈનર નું ભણેલી, મારી વહુ રીના, જ્યારે કુંવારી હતી ત્યારે આર્કિટેક્ટની ઓફિસમાં અંધેરી ઈન્ટર્નશીપ કરતી હતી. પ્રસંગ છે ૨૬ જુલાઈ ૨૦૦૫ના ધોધમાર વરસાદનો જન્મથી જ ક્યારેય પણ કંદમૂળ ચાખ્યું નથી. એ દિવસે ખૂબ વરસાદ હતો. બપોરના ૨, ૨.૩૦ વાગ્યાની આસપાસ, એની મમ્મીનો ભારે વરસાદમાં વહેલા નીકળી જવાનો ફોન આવતાં ઓફિસમાંથી નીકળી. સાથે બધા જ સ્ટાફના લોકો પણ નીકળી ગયા. ધીરે ધીરે વરસાદની માત્રા વધી રહી હતી. બસ માટે રાહ જોતા હતા પણ ઘણી વાર સુધી બસ ન આવતાં, સહારા રોડ પર આવી બસ પકડી બસમાં બેઠા. થોડો એવો નાસ્તો જે ઘરેથી લાવી હતી, તે બધાને થોડો થોડો આપી દીધો. પાણીનું સ્તર ખૂબ વધી ગયું હતું. બસ આગળ વધવાનું નામ જ લેતી ન હતી. તો બધાએ બસમાંથી ઉતરી, ચાલીને હાઈવે પહોંચવાનું નક્કી કર્યું. પાણી ગળા

સંસારમાં સાક્ષીભાવ અને ધર્મમાં સમર્પણભાવ ઉત્તમ.

સુધી આવી ગયું હતું. આગળ વધવું ખૂબ જ મુશ્કેલ થઈ પડ્યું. જીવનું જોખમ લાગતું હતું. બધાએ પાછા ઓફિસમાં જ રાત રોકાવવાનો નિર્ણય કર્યો. ઓફિસ પાછા ફરતી વખતે રસ્તામાં વડાપાંઉવાળો દેખાવો. ઓફિસના સ્ટાફ જે અજૈન(મરાઠી, સાઉથઈન્ડીયન, વૈષ્ણવ) હતાં, તે લોકોએ પોતાની માટે વડાપાંઉ, બટાકાવડા લઈ લીધા. પણ યાદ આવ્યું કે રીના તો જૈન છે આ બધું નહિં ખાય. એટલે એની માટે સૂકો ચેવડો લીધો. જેમ તેમ કરીને ૭ વાગ્યે પાછા ઓફિસે પહોંચ્યા. ઈન્ડસ્ટ્રીયલ એરીયામાં ઓફિસ હતી. આજુબાજુ કારખાના પણ બંધ, બધું બંધ હતું, ઓફિસમાં ન લાઈટ ચાલુ કે ન ફોન ચાલુ. થોડીવાર રહીને બધા વડાપાંઉ ખાવા લાગ્યા અને રીના માટે ચેવડો આપ્યો. ચેવડામાં લસણની વાસ આવી. રીનાએ કહ્યું આ મને નહિં ચાલે. બધા લોકો વિચારમાં પડી ગયા. હવે શું કરવું... પછી રીનાને સમજાવવા લાગ્યા કે તારે કાંઈક તો ખાવું જ પડશે. ખાઈશ નહિં તો આટલી બધી ભીની થઈ છે તો ઠંડીથી મરી જઈશ. ખાધા વગર ગરમી કેવી રીતે આવશે.. રીના પર આ વાતની કોઈ અસર ના પડી. બધા એને મસ્તીમાં કહેવા લાગ્યા કે... દેખ, અંધેરા હો ગયા હૈ, ભગવાન ભી નહિં દેખ રહે હૈ, તું ખાલે, વરના મર જાયેગી... પણ રીના ને જિનાજા પર શ્રદ્ધા અતૂટ એટલે ટસ ની મસ ન થઈ. બધા સમજાવતા હતાં એટલી વારમાં જ અચાનક દરવાજા પર કોઈક આવ્યું જોયું તો ચા વાળો હતો. પણ ઓફિસમાંથી તો કોઈએ ઓર્ડર આપ્યો ન હતો. પાછળથી ખબર પડી કે એ છોકરો નવો હતો અને બીજા કોઈને ચા આપવાની હતી ને ભૂલથી અહીં આવી ગયો હતો. બધાએ કહ્યું કે ચા રાખીને જા અને

સંપેદનશીલ અને સહનશીલ બનશો તો સમાધિશીલ બનશો.

રીનાને આવીને કહ્યું, લે તું જલ્દી સે ચાચ પી લે... થોડા અચ્છ રહેગા.. એટલા બધા જણા વચ્ચે ચા ના એક-બે ઘૂંટડા જ આવ્યા. પણ સારું લાગ્યું. હજી પણ બધા વડાપાંઉ ખાવાની રટ લગાડીને બેઠા હતાં. અચાનક સાડા નવ વાગ્યે ફરી પાછા દરવાજે ટકોરા પડ્યાં. એક છોકરો કાંઈ ખાવાનું લઈને ઉભો હતો. બધાએ પૂછ્યું, કિસને ભેજા.. કયા હૈ... છોકરો કહે, પતા નહિ, શેઠને બોલા ઉપર ઓફિસમેં પુલાવ દે કે આ... આ બાજુ બધા ખુશ થઈને પુલાવ લઈને અંદર આવ્યા. બોલીને જોયું તો સાદો ભાત જીરામાં વઘારેલો. બાકી બીજુ કાંઈ ન હતું. અને બધા જોરથી બોલી ઉઠ્યા રીના... તું ચે ખા સકતી હૈ.. ઈસમેં કુછ ભી નહિ હૈ.... ના પ્યાઝ... ના ગાજર... ચે તો જૈન હૈ. ... બધા ખુશ થઈ ગયા. સાથે સાથે આશ્ચર્ય પણ પામ્યા કે ઓફિસની નીચેની ઓફિસમાં કયારેય પણ જૈન ખાવાનું બનતું નથી. તો આજે અચાનક જૈન પુલાવ...

ત્યારે બધાને એ જ વિચાર આવ્યો અને બોલી ઉઠ્યા કે રીના... તેરે ભગવાન ને હી તેરે લીયે ચે ભેજા હૈ. વરના અપને આપ વો હોટલવાલા ઐસે ખાના ભેજે ઔર વો ભી જૈન... હેટ્સ ઓફ ટુ યોર જૈન ધર્મ... અને આમ રીનાની શ્રદ્ધા જોઈને આજે પણ એ અજૈન મિત્રો જૈન ધર્મના વખાણ કરતાં થાકતાં નથી. જૈનમ્ જયતિ શાસનમ્. રાત્રી ભોજનનું પાપ ન છોડી શકનાર રીનાની કંદમૂળ ત્યાગની ભાવનાની અનુમોદના...

❖ ૧૮. ડાયાલિસીસ કેન્સલ

વડોદરામાં નિઝામપુરામાં ઉષાબહેનના ઘરે શ્રી આદીશ્વર ભગવાનનું ઘર દહેરાસર છે. તેમને આઠ-દસ વર્ષથી

ઈચ્છાનું દમન નહિ શમન કરો.

❖ ૧૯. અહમનો પ્રભાવ

અશ્રદ્ધા અને અંધશ્રદ્ધાને છોડી આત્મશ્રદ્ધા તરફ આગળ વધો.

❖ ૨૦. દુઃખમાં સમતા

(૧) જમવાની થાળી તૈયાર હોય, ભૂખ જોરદાર લાગી હોય,

www.jainelibrary.org

આવા નાના નિયમો આજથી જ ચાલુ કરી શકશોને..!

www.jainelibrary.org

❖ ૨૨. જિનાલય રીક્ષા સેવા

❖ ੨੩. ਮਾਰੇ ਡੇਰੀ ਜਾਵੀ ਨਥੀ

મનન કહે, “ આ કેરી છાલ સાથે આપવામાં આવે

www.jainelibrary.org

કાર્યકર્તાને ખ્યાલ આવ્યો કે ધર્મની સમજણ મનને સાચે જ હૃદયમાં ઉતારી કહેવાય. હવે પછી કાયમ કેરીને છાલ ઉતારીને પછી જ છોકરાઓને પીરસવા માટે રસોઈયાને સમજાવ્યું.

૨૪. અનુમોદના

હાર્ટએટેક બાદ નવજીવન મળતાં ૫૧ કરોડની સાધર્મિક ભક્તિનો સંકલ્પ કરી પૂર્ણતાના આરે પહોંચેલ કલ્પેશ વી.શાહની ખૂબ ખૂબ અનુમોદના...

येतवणी

ઘીની ટોયલીમાં પોતુ રાખનાર ચેતજો કેમકે રોટલી પર પોતુ ફેરવ્યા બાદ રોટલીનો લોટ પોતા સાથે ઘીમાં પાછો જાય છે. આવું વારંવાર કરવાથી એક દિવસમાં ઘણો લોટ ટોયલીમાં જાય તો તે ટોયલીનું ઘી બીજે દિવસે અભક્ષ્ય થાય.

❖ ૨૫. જીવદયા ધર્મ સાર

વિ. સં. ૨૦૬૮ ગિરધરનગર ચૈત્રી ઓળીની આરાધના કરાવવાની થઈ. ઓળી દરમ્યાન એક અજાણ્યા ભાગ્યશાળી મળવા આવ્યા. નામ હતું એમનું સંજયભાઈ. એમણે વંદન કર્યા. પૂછ્યું કે ગુરૂદેવ ! એક ખાસ પ્રયોજનથી આવ્યો છું. આપને અનુકૂળતા હોય તો વાત કરી શકું ? સંમતિ લઈ એમણે વાતની શરૂઆત કરી.

ઉત્તમના વખાણ એ પુણ્યની ઉત્તમ ખાણ છે.

“અહીંથી એક કિ.મી. દૂર વર્ષો જૂની મિલનું કંપાઉન્ડ છે. ઘણાં વર્ષોથી મિલ બંધ પડી છે. તાજેતરમાં એ મિલ કોઈ બિલરને વેચાઈ છે. મને સમાચાર મળ્યાકે આ મિલમાં હવે શોપીંગ સેન્ટરો વિગેરે બનવાનું છે. મિલમાં વર્ષો જુનો પાણીનો હોજ છે, જેમાં સેંકડો માછલા ખેલકૂદ કરી પોતાનું જીવન પસાર કરી રહ્યા છે. આ હોજની જગ્યાએ શોપીંગ સેન્ટર બનવાનું હોવાથી આ હોજ હવે પૂરી દેવામાં આવશે. પરંતુ સેંકડો માછલાઓનું શું ? બિલરને માછલાની જીંદગીની ન પડી હોય તે સમજાય, પરંતુ મને વિચાર આવ્યો કે મારે આ માછલાઓને કોઈ પણ રીતે બચાવવા છે. પૂજ્ય શ્રી ! આપ એક વાર સમય કાઢી જો ત્યાં પધારો અને નજર નાખી શકો તો સારું ! હું બધુ મારી રીતે કરુ પરંતુ શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ કોઈ કાર્ય ન થાય તે આપ જ જણાવી શકો તે માટે આપ પધારો એવી મારી નમ્ર વિનંતી છે.”

ચૈત્ર સુદ તેરસના દિવસે મીલનો હોજ જોવા જવાનું થયું. ઢગલાબંધ માછલાઓનું જીવન આજે જીવન-મરણ વચ્ચે ઝોલા ખાતું હતું. ૨૦,૦૦૦ થી અધિક માછલાઓની ગણતરી હતી. પૂછતાં જણાવ્યું કે ગુરૂદેવ ! માછીમારો કે જેને માછલા પકડવાનો જ ધંધો છે, તેમનો સંપર્ક ચાલુ છે. માછીમારો કહે છે કે અમારો ધંધો પકડીને વેચી મારવાનો છે, આ રીતે બચાવવાનો નહિ. છતાં મેં એમને વધુ પૈસા આપવાની વાત કરી, માંડ માંડ તૈયાર કર્યા છે. માછીમારો જાળ નાખી આ માછલાઓને જાળમાં પકડશે અને તુરંતજ જોડે સીન્ટેક્ષના મોટા ટાંકાઓમાં તેમને ટ્રાન્સફર કરવામાં આવશે. એ ટાંકાઓના પાણીમાં તેમનું જીવન બચી જશે. મોટી ટ્રકોમાં આવા સીન્ટેક્ષના

જીવનનો અંત છે પણ જીવનો અંત નથી.

❖ ૨૬. જયભાપૂર્વકનું વિશિષ્ટકાર્ય

ધરમાં ઓચિંતા પાંચ-સાત મહેમાનો આવી જાય તો ય પ્રાયઃજયણા સચવાતી નથી તેવા સમયમાં સમસ્ત મુંબઈનું (જયણાને અગ્રેસરતા આપીને) સ્વામિવાત્સલ્ય કરવું એ નાની સૂની તો વાત નથી જ.સ્વામિવાત્સલ્યના લાભાર્થી માતુશ્રી ગજરાબેન ગિરધરલાલ જીવણલાલ શાહ પરિવાર તથા આ વિશિષ્ટ કાર્યમાં જોડાયેલા નામી-અનામી તમામ પુણ્યાત્માઓની અનુમોદના કરીએ છીએ.

Attempt to Attend books and extend your knowledge

શાહ ગુણવંતભાઈ પુનમચંદ (વડુ)

શાહ કોકીલાબેન ગુણવંતભાઈ(વડુ)

શ્રી પાલિતારા ચાતુર્માસ તથા શ્રી સમેતશિખરજી
ચાત્રાની વ્યવસ્થા કરનાર

ગુણવંતભાઈ પી. શાહ (વડુવાળા)

બી/૪, સ્થાપના ફ્લેટ, અંકુર જૈન દહેરાસર સામે, અંકુર,
નારણપુરા, અમદાવાદ-૧૩. (મો. ૯૮૯૮૧૪૨૦૩૩)

ત્રિદિવસીય ધ્યાન શિબિર : તા. ૧૩-૧૪-૧૫ જાન્યુઆરી(ઉતરાયણ)

ઉનાળુ વેક્ષન શિબિર : ૧૨ થી ૨૨ વર્ષના યુવાનો માટેની શિબિર
તા. ૨૮-૪-૨૦૧૩ થી ૫-૫-૨૦૧૩

બંને શિબિરો માટે સંપર્ક :

ફોન : ૮૦૦૦૯૭૩૦૭૬ મીતેશભાઈ : ૯૪૨૭૬૧૩૪૭૨

Copyright © 2013. All Rights Reserved. For Personal & Family Use Only. www.munim.org

પંન્યાસ ભદ્રેશ્વરવિજય ગણિ તથા

મુનિ યોગીરત્નવિજયના

બાલિકા શિખાના પરિવારને શુભાશિષ

સ્વ. શીખા બકુલકુમાર

આધ્યાત્મયોગી, પ. પૂ. આ. શ્રી ક્લાપૂર્ણસૂરીશ્વરજી મ. સા. ના આજ્ઞાવર્તી

પૂ. સાધવીજી શ્રી હીરશ્રીજી મ. સા. (સંસારી પક્ષે ફૂઈ મ. સા.)

પૂ. સાધવીજી શ્રી હીતાપ્રજ્ઞાશ્રીજી મ. સા. (સંસારી પક્ષે બેન મ. સા.)

પૂ. સાધવીજી શ્રી હીતરક્ષિતાશ્રીજી મ. સા. ની પ્રેરણાથી

સ્વ. શીખા બકુલકુમાર ના (ઉ. ૪ વર્ષ)

આત્મકલ્યાણાર્થે

શાહ વાડીલાલ ચુનીલાલ (ચરાદવાળા)

પરિવારના જય જિનેન્દ્ર

Printed By : Ashish Shah : 9879088678